

**ZÁMEČEK
ZEZADU:**

**Čtení
k teplému čaji**

ING. EVA PTÁČKOVÁ:

**Ze zvláštní
školy
na České
vysoké
učení
technické**

„Chtěla jsem dokázat víc a být lepší člověk než máma.“

Ing. Eva Ptáčková (29) vyrůstala od roku 2001 v DD Velké Heraltice,
tedy přesněji ve Zvláštní škole internátní Velké Heraltice,
jak se tehdy domov jmenoval.

Přestože ji vlastní máma poslala do zvláštní školy,
díky své pevné vůli
i finanční podpoře od Nadace Terezy Maxové dětem
to nakonec dotáhla až k magisterskému titulu z ČVUT v Praze.

Proč si ke studiu vybrala zrovna strojní fakultu?
Čím se absolventka oboru Výrobní a materiálové inženýrství
dnes baví a žije?

A jak vzpomíná na léta v dětském domově?
Nejen na to Eva ochotně odpovídá v rozhovoru Zámečku.

Připravil Lukáš Kolár

INŽENÝRKA ZE ZVLÁŠTNÍ ŠKOLY

Jak jste se ocitla v dětském domově?

Do dětského domova jsme se dostaly na základě špatné péče rodičů. Abych byla upřímná, máma hrála automaty a nebývala doma, táta byl ve vězení.

Dostaly... Vy a kdo ještě?

Mám tři sestry. Dvě starší – Katku, Alenu – a mladší Ivu. Katka je nejstarší, je vojandou z povolání. Při práci ještě dálkově studuje vysokou školu, tedy teď už magisterský ročník a čeká ji diplomová práce a zanedlouho i státnice. Alena bydlí v Hradci Králové a pracuje jako zdravotní asistentka v tamní nemocnici. Iva se vyučila cukrářkou, následně si dodělala maturitu. Momentálně pracuje jako prodavačka.

Jste s nimi tedy v kontaktu?

Ivu si vzala do péče Katka, ještě když jsem byla na střední. Takže vlastně s Katkou a Ivou žijeme přibližně 30 kilometrů od sebe, což je paráda. Samozřejmě si se sestrami voláme a píšeme, a když to jde, tak se i vídáme.

V dětství jste chodila na zvláštní školu, přesto jste vystudovala ČVUT. Kde nastal ten zlom?

Když jsme ještě byly v péči rodičů, tak mě a Alenu dala máma na zvláštní školu. Po příchodu do domova jsem ji taky navštěvovala, ale díky Katce, jednomu panu učiteli a tehdejší vedoucí vychovatelce Janě Bártkové jsem se dostala na klasickou základní školu. Právě domov mi dal možnost lépe studovat. Všimli si, že mám na víc. Je teda fakt, že jsem tímto přestupem přestala mít samé jedničky, ale zvlád-

la jsem to. Hlavně díky víře a podpoře sester a vychovatelů. Za této pomoci jsem začala studovat i Management strojírenství na Střední škole technické v Opavě.

Proč jste zvolila zrovna toto zaměření?

Už tehdy jsem pochopila, že mě technika baví a že ji chci dělat, ač byl můj obor zaměřen i na ekonomiku.

Co vás fascinuje na oboru, který jste si vybrala na VŠ? Má smysl se mu věnovat?

Můj obor na vysoké byl materiálové inženýrství, věda a nauka o materiálech – ať už kovových nebo plastových. Nauka o jejich vlastnostech. Fascinuje mě doteď hlavně to, co se s materiály děje při určitých formách zpracování, jak se mění při vlivu teploty, tlaku a způsobu, jakým se zpracovává. Myslím, že smysl je hlavně v tom, že pak si člověk uvědomí, kdy a jak který materiál správně použít, abychom dostali, co potřebujeme.

BÝT LEPŠÍ NEŽ MÁMA

Setkala jste se někdy s předsudky, kdy někdo o ženě na tomto oboru nějak pochyboval? A pochybovala jste o sobě někdy vy sama?

Ano, setkala jsem se s tím mnohokrát, že žena do techniky nepatří. Ale víte, kolik slavných žen z historie se dokázalo ve vědě a technice prosadit? Nikdy jsem si to moc nebrala, o to víc jsem se snažila dokázat, že já do technické oblasti patřím. Že to je to, co jsem si vybrala a co chci dělat. Je pravdou, že at jsem začala chodit

na základní, střední nebo vysokou, vždy se našli lidé, kteří nevěřili, že bych tam patřila či to dokázala, ale pak vždy zase byli lidi, kteří mě podporovali a věřili mi. Pak byli lidé, kteří když zjistili, že jsem vyrůstala v dětském domově, byli překvapení, co vše jsem zvládla, a začali se více zajímat o děti z domovů.

Jaká motivace vás hnala kupředu?

Motivací pro mě vždy bylo, že nechci být jako moje máma, která měla jen základní školu. Chtěla jsem dokázat toho víc, být lepší člověk. A taky jsem si říkala, že třeba když se mi to podaří, tak bych tím mohla motivovat i jiné děti. Je pravda, že co vím, tak jsem ke studiu na vysoké inspirovala svoji starší sestru.

Dozvěděla jste se během studia něco víc sama o sobě?

To nejdůležitější, co jsem o sobě zjistila, že ač jsem žena, kolikrát dokážu fungovat i v poměrně dost stresových situacích pod tlakem. Zjistila jsem, že není špatně, když něco nevím, že se nemusím bát říct si o pomoc nebo o radu.

Dokonce jste se rozhodla ve studiu pokračovat a přihlásila se i na doktorský obor Materiálové inženýrství.

Ano, dnes už ale na doktorském studiu nejsem. V průběhu studia a při práci jsem si uvědomila, že doktorské studium je skvělá věc, ale nechtěla jsem dělat ve výzkumném ústavu. Lákalo mě spojení znalostí technologických postupů a materiálových vlastností v reálných stavech, ve firmách, při výrobě. Nadstavbové studium jsem navštěvovala rok, a je pravdou, že jsem si musela udělat list pro a proti, než jsme se rozhodla studium přerušit. Když se na to dívám zpětně, tak toho nelituji.

STŘECHA NAD HLAVOU I ZÁCHRANA DIPLOMKY

Kdo z lidí vám v době vysokoškolského studia nejvíce pomáhal?

Nejvíce mi pomáhala podpora sester a skvělých lidíček z nadace Terezy Maxové a z domova, kteří mě podporovali ve studiu. Vždy, když jsem si myslela, že tohle už nedám a nezvládnu, tak mě podpořili a ukázali mi, že už jsem zvládla spoustu jiných věcí, tak proč bych nezvládla i tohle.

Jak konkrétně vás podpořila Nadace Terezy Maxové dětem?

Nadace je pro mě hlavně skupina nekonečně vstřícných, milých a hodných lidí se srdcem na správném místě. Mně NTMd pomohla kdysi dávno udělat si řidičský průkaz, a pak hlavně

na vysoké, kdy jsem si pomocí grantu financovala ubytování na koleji. Také mi nadace pomohla, když jsem psala diplomovou práci a odešel mi počítač se všemi daty. Díky grantu jsem si mohla koupit nový, napsat diplomovou práci, plnit úkoly do školy a učit se.

Co byste poradila ostatním mladým lidem z hlediska zajištění financí právě od NTMd?

Myslím si, že pokud lidé chtějí a mají zdravé sebevědomí, tak dokáží všechno. Nadace Terezy Maxové vypisuje granty pro vysokoškoláky každým rokem, ale také vypisuje i spousty jiných podpůrných projektů nejen pro středoškoláky, kde se mladí lidé mohou zapojit. Myslím si, že hlavně je důležité nebát se zeptat, napsat e-mail nebo zavolat. Z nadace mi vždy poradili nebo pomohli, když jsem tápala, jak a co udělat.

Titul Ing. v kapsle!
Radost s tetami z DD
krátce po promoci.

VÁNOCE SE ZÁMEČKEM

Jaké jsou vaše záliby, když zrovna nestudujete?

Mezi mé záliby patří tvoření, malování, ale také četba knih. Asi se budete divit, miluju pohádky, je to pro mě určitý typ relaxu. Také se ráda vídám s kamarády, pokud to situace umožňuje. Nedávno, vlastně už to budou asi dva roky, jsem si splnila sen a udělala si řidičák na motorku a koupila motorku. A až už nechodím do školy jako takové, studuju pořád. Zjišťuji a učím se nové věci, například konstruktérské normy, které potřebuju pro svou práci. Neustále chodím na kurzy německého jazyka, učím se novým postupům technologie zpracování, sleduji trendy v průmyslu nebo zjišťuji informace k tomu, co mě baví. Například se učím šít na šicím stroji, plést nebo zkouším tipy pro lepší focení.

Budou Vánoce. Jak si tyto svátky vybavujete v souvislosti s dětským domovem?

Miluji Vánoce, tedy přesněji mám ráda tu vánoční atmosféru. Na domov vzpomínám v dobrém vždycky, Vánoce nejsou výjimkou. V domově jsme vždy mívali Vánoce před Štědrým dnem, protože na Štědrý den jezdilo

hodně dětí domů nebo k rodinám. Já a moje sestry jsme ze začátku jezdily o Vánocích na hory se sdružením Duha ve spolupráci se Zámečkem a nadací. Po čase jsem začala jezdit k nejstarší sestře a jejímu příteli, respektive manželovi.

A jak budou vypadat vaše letošní Vánoce?

Letošní Vánoce budeme s přítelem trávit s jeho rodiči, jsou to zlatí lidé, a pak po návštěvách babičky a mých sester. Proto nejen vám, ale i všem čtenářům Zámečku přeji krásné Vánoce prožité hlavně ve zdraví a s lidmi, které máte rádi.

S úhradou školného a dalších důležitých nákladů pomáhá studentům z dětských domovů Nadace Terezy Maxové dětem